

२०७५ असोज २ मंगलबार १८-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- आत्मा र परमात्माको यथार्थ ज्ञान तिमी पासमा छ, त्यसैले तिमीले चुनौति दिनु छ। तिमी हौ
शिवशक्ति।”

प्रश्न:- सबै भन्दा उच्च लक्ष्य कुन चाहिँ हो जसको लागि नै तिमी बच्चाहरू पुरुषार्थ गरिरहेका छौ?

उत्तर:- निरन्तर यादमा रहनु- यो हो सबै भन्दा उच्च लक्ष्य। यादबाट नै कर्मभोग चुक्ता भएर कर्मातीत अवस्था हुन्छ। जो माता-पिताबाट अपार सुख मिलिरहेको छ, उहाँको लागि बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हजुरको याद भुलिन्छ! आश्चर्य छ हैन! देही-अभिमानि रहने पुरुषार्थ चल्दै रह्यो भने याद भुलिदैन।

गीत:- किसने यह सब खेल रचाया.....

ओम् शान्ति। भगवानुवाच- बच्चाहरूले आफ्नो पिता भगवानलाई चिनेका छन्। अहिले तिमी बच्चाहरू आएर बाबाद्वारा आस्तिक बनेका छौ, किनकि बाबाद्वारा बाबालाई जानेका छौ। त्यसैले आस्तिक कहलाउँछौ। तिमीले जानेका छौ- अवश्य हामी आत्मा हौं, उहाँ हामी आत्माहरूको पिता हुनु हुन्छ। हुन त कुनै मनुष्यले आफूलाई आत्मा सम्झिन्छन् पनि होला तर परमात्मालाई कसैले जान्दैनन्। जब बाबा स्वयं आएर बच्चा पैदा गर्नुहुन्छ र उनीहरूलाई आफ्नो परिचय दिनु हुन्छ तब जान्दछन्। बाबाले नै आफ्नो परिचय दिनु पर्छ। उहाँ हुनु हुन्छ आत्माहरूको पिता। सम्मुख आएर बताउनु हुन्छ- तिमी आत्माहरू हौ, म तिमी आत्माहरूको परमपिता हुँ। तिमी निश्चय गछौं। यो त सामान्य कुरा हो, आत्माहरूको पिता अवश्य हुनु हुन्छ। गायन पनि छ- आत्मा र परमात्मा अलग-अलग रहे बहुकाल...। बाबालाई बच्चाहरूले नै जान्दछन्। बाबा ५ हजार वर्षपछि फेरि आउनु भएको छ, जब सबै बच्चाहरू नास्तिक दुःखी बन्छन्, एक पनि आस्तिक रहँदैनन् तब बाबा आउनु हुन्छ। आस्तिक बनाएर फेरि छिप्नुहुन्छ। त्यसपछि कसैले पनि बाबालाई जान्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूमा यो निश्चय नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छ। सबैलाई पूरा निश्चय छैन। हुन त यहाँ सम्मुख बसेका छन्- जान्दछन् परमपिता परमात्मा पतित-पावन बाबा पतितबाट पावन देवता बनाइरहनु भएको छ। देवताहरूको त यहाँ केवल मूर्तिहरू छन्। स्वयं त छैनन्। जति पनि मनुष्य मात्र छन्, तिमी ब्राह्मणहरूले बाहेक अरू कसैले पनि आत्मा र परमात्मालाई जान्दैनन्। हामी नै परमात्मा भन्नाले न आत्मालाई न परमात्मालाई जान्दछन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- एकजना पनि मनुष्य छैन जो आफूलाई यथार्थ रूपले आत्मा अनि परमात्मालाई आफ्नो बाबा सम्झेको होस्। तर यो चुनौती कसले गर्छ? शक्तिहरूले नै चुनौति दिएका थिए। तर अहिलेसम्म त्यो शक्ति आएको छैन, जुन तिमीमा आउनु पर्ने हो। शिवशक्तिहरू त प्रसिद्ध छन्, प्रख्यात छन्। जगत् अम्बा पनि शक्ति हुन्। अब सम्मेलनमा धार्मिक नेताहरू सबै आउँछन्, उनीहरूलाई सम्झाउनु पर्छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीलाई देही-अभिमानि बन्नु छ। हामी आत्मा हौं, परमपिता परमात्माबाट वर्सा लिइरहेका छौं- यो निश्चय छैन, कुनै संशय छ भने उच्च पद पाउन सक्दैनौ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू पनि चल्दा-चल्दै मायाको तुफान लाग्नाले गिर्छन्। निश्चयबुद्धिबाट संशयबुद्धि बन्छन्।

२०७५ असोज २ मंगलबार १८-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

नत्र बच्चाहरू कहिल्यै पनि संशय बुद्धि हुँदैनन्। उहाँ मेरो पिता हुनु हुन्न, यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्। यहाँ यो आश्चर्य छ। भन्छन् पनि— परमपिता परमात्मा हामी सबै आत्माहरूको बाबा हुनु हुन्छ। उहाँले हामीलाई पठाउनु हुन्छ फेरि पनि बाबालाई भुलिहाल्छन्। सधैं सम्झाइरहनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! आफ्नो पितालाई याद गर्नु भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। विकर्म त जन्म जन्मान्तरको शिरमा धेरै छ। तिम्रीलाई थाहा छ— मम्मा-बाबा, जसलाई ब्रह्मा-सरस्वती भन्छौ, उनीहरू नम्बरवनमा छन्। उनीहरू स्वयं पनि भन्छन्— यति योग लगाउँछौं, मेहनत गर्छौं तैपनि अनेक जन्मको पाप काटिएका छैन। केही न केही भोग्नु पर्छ। अन्तमा यस भोगाइबाट छुटेर कर्मातीत अवस्था पाउनु छ। पुरुषार्थ गर्नु छ। माया पनि कम बलवान् छैन, दुवै सर्वशक्तिमान छन्। रावण मायाले सबै मनुष्य मात्रलाई पतित बनाइदिएको छ। गायन पनि छ— पतित-पावन, ताली बजाउँदै रहन्छन्, अवश्य पतित छन् नि। तर आफूलाई हामी पतित छौं भनी सम्झदैनन्। यो सम्झाउनु पनि जरुरी छ— अहिले यो पतित दुनियाँ हो। पावन दुनियाँ सत्ययुगलाई भनिन्छ। पावन दुनियाँमा यसरी पतित-पावनलाई बोलाउँदैनन्। त्यहाँ त सृष्टि धेरै सुखी थियो, एउटै धर्म थियो। अहिले तिम्रीलाई थाहा छ— परमपिता परमात्मा ज्ञानसागर हुनु हुन्छ, उहाँ यी सबै वेद-शास्त्र आदिको रहस्य जान्नुहुन्छ। उहाँले नै पठाइरहनु भएको छ, तर कोही-कोही यस्ता छन् जो हामीलाई परमात्माले पठाउनु हुन्छ भन्ने भुल्छन्। बेहदका बाबाले हामीलाई पठाउनु हुन्छ भन्ने नशा चढ्दैन। यहाँबाट बाहिर घर जाने बित्तिकै नशा चकनाचुर हुन्छ। कोही छन् जो मुश्किलले युक्तियुक्त पुरुषार्थ गर्छन्। माया बडो जबरजस्त छ। देह-अभिमान त नम्बरवन छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ, आफूलाई देही सम्झ। हामी आत्मा हौं, यस शरीरद्वारा हामी कर्म गर्छौं। आफूलाई परमात्मा त कहिल्यै पनि सम्झिनु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिम्रीहरूलाई पतितबाट पानव बनाउन आएको छु। मलाई घरी-घरी याद गर, तर धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरू पनि बाबालाई याद गर्दैनन् अनि फेरि सत्य पनि बताउँदैनन्। चार्ट जो लेखेर पठाउँछन्, त्यसमा पनि झुटो हुन्छ। सच्चा चार्ट लेख्दैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ, हामी आत्मा ८४ जन्म पूरा गरेर अब बाबाको पास जान्छौं। सबै उठेर बाबालाई याद गर्नु भने त्यसको नशा सारा दिन रहन्छ। मनुष्यले धन कमाए भने नशा रहन्छ— आज यति कमाएँ। यो पनि धन्धा हो, व्यापार हो भने त्यसमा कति मेहनत गर्नु पर्छ। बाबा आफ्नो अनुभव बताउनु हुन्छ— कति मेहनत गर्नुहुन्छ। सबै उठेर आफू सँग कुरा गर्नु छ। अब पार्ट पूरा भयो, अहिले हामी गयौं कि गयां, फेरि २१ जन्म राज्य गर्नु छ। कति मीठा कति प्यारा वन्दरफुल बाबा हुनु हुन्छ। यस्ता बाबालाई कोही पनि मनुष्य मात्रले जान्दैनन्। बाबा आएर बच्चाहरूलाई आफू भन्दा पनि उच्च बनाउनु हुन्छ तर बच्चाहरूले बाबालाई सर्वव्यापी भनेर आफू भन्दा पनि तल लगे। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिम्रीहरू धेरै दुःखी बनेका छौ। म तिम्री बच्चाहरूलाई ब्रह्माण्ड र विश्व दुवैको मालिक बनाउँछु, तर तिम्री बच्चाहरू म बाबालाई सर्वव्यापी भनिदिन्छौ। यो पनि ड्रामामा खेल छ। अब बाबा निर्देशन दिनु हुन्छ— यसरी-यसरी सम्झाऊ।

लक्ष्मी-नारायण आदि देवी-देवताहरू शतप्रतिशत धनवान् बुद्धिमान थिए, अहिले छैनन्। फरक हेर कति छ— कहाँ विश्व स्वर्ग थियो, अहिले नर्क छ। यो ज्ञान कुनै पनि मनुष्यमा छैन। तिम्री बच्चाहरूमा पनि

२०७५ असोज २ मंगलबार १८-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

त्यो तागत छैन। देह-अभिमान धेरै छ, देही-अभिमानीलाई त धारणा हुनु पर्छ। बाबा निर्देशन दिनु हुन्छ—
यसरी-यसरी ललकार गर, आत्मा के हो, परमात्मा के हो— कसैलाई थाहा छैन। तिमीलाई थाहा छ—
हामी आत्मा बिन्दु हौं, हाम्रो बाबा परमपिता परमात्मा पनि बिन्दु हुनु हुन्छ। उहाँ नलेजफुल, पतित-
पावन हुनु हुन्छ। जन्म-मरणमा आउनु हुन्न। हामी आत्माहरू जन्म-मरणमा आउँछौं। परमपिता परमात्मा
भन्नुहुन्छ— मेरो पनि पार्ट छ— म आउँछु, तिमी सबैलाई सुखी बनाएर फेरि निर्वाणधाममा बस्छु।
मनुष्यहरू वृद्ध भए भने वानप्रस्थमा जान्छन्, तर अर्थ जान्दैनन्। वानप्रस्थ अर्थात् वाणी भन्दा परको
स्थान। तिनीहरू वाणी भन्दा पर कहाँ बस्छन् र! अहिले त सबै वानप्रस्थी छन्। हामी आत्माहरू वाणी
भन्दा पर रहनेवाला हौं। तर त्यस स्थानलाई पनि जान्दैनन्। तिमीहरूमा पनि कोही-कोहीको बुद्धिमा यो
कुरा छ। देह-अभिमान धेरै छ। बाबालाई अनुसरण गर्दैनन्। माया पनि धेरै प्रबल छ। आत्मा र
परमात्माको सम्बन्ध बारे कसैले पनि जान्दैनन्। बाबाको सम्बन्धलाई नै जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरू पनि
घरी-घरी भुल्छौ। बाबाको बनेर बाबालाई पूरा याद गर्नु पर्छ नि। भन्छन्— बाबा घरी-घरी याद गर्न भुल्छु।
अरे, तिमी माता-पितालाई याद गर्न भुल्छौ। निरन्तर याद गर्नु नै लक्ष्य हो। जो माता-पिताबाट स्वर्गको
वर्सा लिइरहेका छौ, तिमी उहाँलाई भुल्दछौ। आश्चर्य छ। माता-पिता त एकै हुनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ—
म नै तिमी माता-पिता हुँ। यी हुन् धेरै रहस्ययुक्त कुरा। कतिले सम्झन्छन्— जगत् अम्बा माता हुनु हुन्छ,
तर होइन उनी त साकारी हुन्। तिमी माता-पिता भनेर गायन गर्छौ निराकारलाई, यी सबै कुरा पहिले
बताउनु हुँदैनथ्यो। दिन-प्रतिदिन गहन कुरा सुनाइन्छ। कुनै पनि कुरा बुझ्न सक्दैनौ भने भन— बाबाले
अझै सुनाउनु भएको छैन, बाबा सँग सोध्ने छु। दिन-प्रतिदिन नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट मिल्दै रहन्छ। ज्ञान त धेरै
उच्च छ। कसै-कसैले मात्र सम्झन्छन्। पढ्दा-पढ्दै थाक्छन्। बाबालाई लेख्छन्— म चलन सकिदैन, दिक्क
भएको छ। दिक्क भएर पढाइलाई छोडिदिन्छन्। विकारमा गए भने पढाइ छुट्छ। यो पढाइ ब्रह्मचर्यको
धारणाबाट नै हुन्छ। यदि ब्रह्मचर्यलाई तोड्यो भने धारणा हुन सक्दैन। अरूलाई भन्न सक्दैनन्— काम
महाशत्रु हो। बुद्धिको ताला नै बन्द हुन्छ। लक्ष्य धेरै उच्च छ। संन्यासीहरू त गृहस्थ धर्मलाई छोडेर
भाग्छन्। ती हुन् हठयोगी संन्यासी, यो हो राजयोग। बाबा नै आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। हठयोगीले
कहिल्यै राजयोग सिकाउन सक्दैनन्। यो कुरा पूरा सम्झाउने ढंग आएको छैन। उनीहरूको हो हठयोग
संन्यास। उनीहरूले पतितलाई पावन बनाउन सक्दैनन्। तिमी हो बेहदको संन्यास, त्यो हो हदको
संन्यास। तिमी बुद्धिमा छ— हाम्रो ८४ जन्म पूरा भए अब हामी फर्किएर जान्छौं। यो बेहदको संन्यास
बुद्धिद्वारा गरिन्छ। उनीहरूको हो हठयोग कर्म संन्यास। तिमी हो राजयोग, कर्मयोग, जो भगवानले
सिकाउनु भएको छ। अब तिमी राम्ररी सम्झाउन सक्छौ— त्यो हो हठयोग र यो हो राजयोग। शिवलाई
पनि कसैले जान्दैनन्। जसरी आत्मा बिन्दी छ, त्यस्तै शिव पनि बिन्दी हुनु हुन्छ। बिन्दीको निशानी पनि
भृकुटीमा दिइन्छ अरू कुनै ठाउँमा बिन्दी लगाउँदैनन्, भृकुटीमा नै बिन्दी दिइन्छ। आत्माले पनि यहाँ नै
निवास गर्छ— यो कसैलाई थाहा छैन। यति सानो आत्मामा ८४ जन्मको अविनाशी पार्ट भरिएको छ, यो
कति गहन कुरा छ। कसैलाई सम्झाउन आउँदैन। वास्तविकता सम्झाउनु छ। जसरी आत्मा बिन्दी छ,
त्यस्तै परमात्मा पनि बिन्दी हुनु हुन्छ। यदि अर्को आत्मा आयो भने त्यो पनि नजिकै आएर बस्छ नि।

२०७५ असोज २ मंगलबार १८-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 ब्राह्मणहरूमा आत्मालाई बोलाउँछन्, आत्मा आएर बोल्छ- मैले फलानो ठाउँमा जन्म लिएको छु। अब
 त्यो आत्मा कहाँ आएर बस्छ त? के निधारमा? उसमा आफ्नो पनि आत्मा छ नि। बाबा भन्नुहुन्छ- म
 पनि बिन्दी छु, मलाई परमपिता परम आत्मा भन्छन्। उहाँको महिमा धेरै उच्च छ। शिवाय नमः... यो
 कसले महिमा गर्‍यो? आत्मा शालिग्रामले, त्यसैले अवश्य त्यो अलग छ। दुनियाँले यी कुरा जान्दैनन्।
 तिमीलाई थाहा छ- उहाँको एउटै नाम शिव हो। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई ब्रह्मा देवताय नमः, विष्णु
 देवताय नमः भन्छन्। उहाँलाई शिव परमात्माय नमः भन्छन्। त्यसैले शिव उच्च ठहरिनुभयो नि। यी कुरा
 तिमीहरूले सम्झिन सक्छौ। यो ज्ञान पनि तिमीलाई अहिले छ। तिमी यो हीराजस्तो जन्म हो। देवताहरू
 त प्रारब्ध भोग्छन्। यो प्रारब्ध दिने बाबा अचम्मको हुनु हुन्छ। यस्तो पारलौकिक बाबाको कति सम्मान
 राख्नु पर्छ। बुद्धियोग यी ब्रह्मामा होइन उहाँमा राख्नु पर्छ। उहाँ बाबाले पढाउनु हुन्छ यिनीद्वारा
 (ब्रह्माद्वारा), यो शरीर लोन लिएको हो। सारा सृष्टिमा कति ठूलो अतिथि हुनु हुन्छ। शिवबाबा
 परमधामबाट आउनु हुन्छ। कति विशेष अतिथि हुनु हुन्छ। कहाँबाट आउनु भएको छ? ती मन्त्री
 आदिको कति इज्जत हुन्छ। उहाँ गुप्त भेषमा कति ठूलो अतिथि पतितलाई पावन बनाउन आउनु भएको
 छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
 बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बिहान सबैरै उठेर यादमा बसी कमाई जम्मा गर्नु छ। आफूले आफै सँग कुरा गर। देही-
 अभिमानी रहनु छ।
- २) राजयोग, कर्मयोग सिक्नु र सिकाउनु छ। कहिल्यै पनि दिक्क भएर पढाइ छोड्नु हुँदैन।
 बाबाको सम्मान अवश्य गर्नु पर्छ।

वरदान:- महावीर बनेर बाबाको साक्षात्कार गराउनेवाला वाहनधारी सो अलंकारधारी भव

महावीर अर्थात् शस्त्रधारी। शक्तिहरू एवं पाण्डवहरूलाई सदैव वाहनमाथि देखाइन्छ, शस्त्र
 पनि देखाइन्छ। शस्त्र अर्थात् अलंकार। वाहन हो- श्रेष्ठ स्थिति र अलंकार हुन्- सर्व
 शक्तिहरू। यस्तो वाहनधारी र अलंकारधारीहरूले नै साक्षात्कारमूर्त बनेर बाबाको
 साक्षात्कार गराउन सक्छन्। यही नै महावीर बच्चाहरूको कर्तव्य हो। महावीर उसैलाई
 भनिन्छ जसले आफ्नो उड्ती कलाद्वारा सर्व परिस्थितिहरूलाई पार गर्न सकोस्।

स्लोगन:- एकरस पुरुषार्थद्वारा उच्च स्थिति बनायौ भने हिमालय जस्तो ठूलो परीक्षा पनि रुई समान
 बन्छ।